

ВЕЛИКИЯТЪ АПОСТОЛЪ

Василь Левски бѣше най-смѣлиятъ измежду смѣлитѣ борци за правда и за свобода. Цѣлъ животъ воюва съ народни потисници. Учесе роба да възстане и съ общи сили да отхвърли тежкото робство. Самъ увисна на черно бесило, за да изгрѣе надъ святата му жертва свѣтлата свобода на поробеня братъ.

Василь Левски бѣше вѣренъ и чутовенъ синъ на българска майка юнашка.

И когато извива прежда въ бедняшка кжщурка, или влачи на грѣбъ дърва отъ Балкана, и когато прислужва на вуйча си Василя, или бере наука въ Карловското училище, и когато носи калугерско расо, или пѣе пѣсни юнашки, и когато се бие като легионеръ въ Сърбия, или развява байракъ въ четата на Панайотъ Хитова, — винаги въ неустрашимитѣ гърди на Василь Левски бие велико сърдце, изпълнено съ велика обичъ къмъ брата робъ и къмъ нашата земя хубава, всѣкога въ душата му грѣе свѣтлиятъ блѣнъ за свободна и честита татковина.

Затова Василь Левски едино-

душно бѣ посоченъ за първоапостолъ на българската свобода.

Той тръгва по села и градове да буди народната свѣсть, да проповѣдва свобода или смъртъ. Страшното му слово омайва сърдцата. Спечелва и най-смиренитѣ българи за народното дѣло.

Ето го като търговецъ на добитъкъ въ Тетевенъ. Спира въ кжщата на чорбаджи Петко Миневъ. Бай Петко развежда своя гостъ изъ града. Запознава го съ тетевенскитѣ търговци. Разглеждатъ добитъка. Вечерята въ честь на търговеца уреждатъ гощавка, на която се събиратъ видни тетевенци. Като хапватъ и пийватъ, търговецътъ изпѣва нѣколко народни пѣсни. Бай Петко виква възхитенъ: „Да си живъ, момко! Заради тия хубави пѣсни, ще ти дамъ добитъка по-евтино!“ Тогава търговецътъ отворилъ уста и открилъ, каква търговия върши и защо се скита по села и градове. Гоститѣ останали като гръмнати. Но следъ горещото слово на апостола, бай Петко чорбаджията го потупалъ по рамото и казалъ: „Имай ме за свой човѣкъ“.